

4

Pěkně Siggemu vystelu stání čistou slámou a do žlabu mu nasypu oves. Vtom za sebou uslyším známý hlas.

„Ahoj Kláro. Už budeš mít hotovo?“

Vmžiku se otočím a přede mnou stojí táta! Radostí ve mně hrkne. Neviděla jsem ho už od Štědrého večera, kdy jsem u něj byla pár hodin na návštěvě. Pořád je mezi námi trochu cítit napětí. Před dvěma měsíci se mi narodil bráška. Normálně se tomu říká nevlastní bratr, ale pro mě je Nils úplně jako vlastní. Je to nejroztomilejší miminko pod sluncem a ani trošku se na něj nezlobím za to, jak se věci mají. Opravdu ne, i když všechny nepříjemnosti souvisely s ním. Aspoň tak to celé taťka vysvětlil.

Elisabeth byla najednou při každé mojí návštěvě protivná a nevrlá, a ne zrovna málo. Kvůli každé drobnosti hned pěníla

vzteky a skoro mi nedovolila se k Nilsovi přiblížit. Cítila jsem se tam jako nezvaný host. A taťka se skoro neozval. Nakonec jsem byla přesvědčená, že už mě nemá rád. Myslela jsem si, že už mě nechce, když se teď stará o nové dítě. Chvilí to bylo vážně k pláči.

Pak mi taťka vysvětlil, že to bylo na draka kvůli tomu, že Nils celé noci prokřičel a on ani Elisabeth se nemohli vyspat. Elisabeth si připadala jako špatná máma a taťka na mě zkrátka neměl čas. Možná to tak bylo.

Teď je to lepší, to ano. Ale stejně to není jako dřív. Pořád mezi námi zůstalo trochu nejistoty a nerada u táty přespávám. Už mi tam není tak dobře. Je znát, že se Elisabeth snaží být ke mně milá, ale já bych chtěla, aby mě měla ráda bez toho snažení.

Teď ovšem taťka bez varování stojí u mě. Hřeje mě radost. Jsem tak šťastná, že mu skočím do náruče. Dlouho jen stojíme a objímáme se. Voní jako tatínek, jako můj tatínek. Lačně nasávám tu známou vůni jeho vody po holení a mám skoro na krajíčku. Až teď, když tu je se mnou, cítím, jak moc se mi po něm stýskalo.

„Co tady děláš?“ zeptám se nakonec, když se vzchopím a povolím ruce sevřené kolem jeho krku.

Taťka se zasměje a povíská mě ve vlasech.

„Byl jsem tu ve městě na konferenci a teď jedu domů. Ale zkrátka jsem musel vidět svoji milovanou holčičku. Nechtěla bys jet se mnou? Už jsme se strašně dlouho neviděli. Moc mi

chybíš. Konference zítra pokračuje, takže tě ráno můžu odvézt do školy. A nějaké oblečení u nás přece máš.“

Pozná na mně, že váhám. Mrzí mě, že si toho všiml. Rozhodnu se, že to s Elisabeth kvůli němu vydržím. Navíc se musím podívat, co se zase bratříček naučil nového.

„Zeptal ses Elisabeth? Ví, že možná přijdu?“ dotážu se pro jistotu.

Nesnesla bych vidět, jak jí ve dveřích zvadne úsměv, jakmile jí padne zrak na mě. Táta přikývne.

„Fajn, pojedu moc ráda,“ řeknu a tatka se rozzáří.

Rozloučím se s Annou a Siggem. Pak se dovolím u Maggan v kanceláři a zavolám odtamtud mamce. Když je doma a pracuje, skoro si ani nevšimne, že tam nejsem. Ale občas dostane záchvat strachu, jako mámy mívají, a je potřeba, aby věděla, kde jsem. Jinak by mohla začít vyvádět nesmysly, jako třeba obvolávat všechny moje kamarádky, telefonovat do nemocnice nebo něco podobně bláznivého. Už to tak párkrát dopadlo.

Obloha zatím potemněla, jako by byla noc. Pod nohama nám vrže sníh a mráz hryže do tváří. Ale v tátově autě je krásně teplo. Pohodlně se opřu a je mi dobře. Je prima, že se pro jednu nemusím harcovat domů autobusem. Mám radost, že si tatka tolik zajel, aby mě ve stáji pozdravil. Nemusel to dělat. Kdyby nic neřekl, vůbec bych se nedozvěděla, že byl poblíž na konferenci. Vypadá to, že mu na mně pořád záleží. Musím tomu věřit.

Celých sto kilometrů po cestě domů k Elisabeth tatka

něco vykládá. Nedokážu ho pořád tak bedlivě sledovat, ale je příjemné slyšet jeho hlas. Uklidňuje mě, kolébá a uspává. Když ho poslouchám, chtěla bych se vrátit do doby, kdy jsem byla malá a on mi každý večer četl dlouhou pohádku.

Jakmile přijedeme, Elisabeth otevře dveře a je jeden velký vřelý úsměv. Dokonce mě obejmě. Já jí ale stojím v náruči jako prkno. Po tom, co se stalo, už jí zkrátka nevěřím. Ať si taťka říká, co chce, stejně si myslím, že by nejradši zapomněla, že vůbec existuju. Nechce, aby jí někdo připomínal, že měl dřív táta jinou rodinu. Nils, táta a ona, takhle to chce mít. Je na mě určitě hodná jen proto, že ví, že to tak taťka chce. To mu ale nemůžu říct, byl by z toho smutný. Ani s mamkou o tom mluvit nemůžu, Elisabeth by ji štvála ještě víc než teď. Dospělí mají úžasnou schopnost si prakticky všechno zkomplikovat.

„Pojď dál. Myslím, že tě chce někdo pozdravit,“ usmívá se Elisabeth.

Skopnu z nohou zimní boty a hrnu se do kuchyně. Na dece uprostřed místnosti leží Nils. Když jsem ho viděla posledně, jen ležel na zádech a bezcílně mával ručičkami. Ale teď už si hová na bříšku a pěkně zvedá hlavu. Vlasy mu trčí a vypadá v pruhovaných dupačkách jako buřtík. V jedné ruce pevně drží chrástítko. Lehnu si na podlahu před něj, aby na mě dobře viděl.

„Ahoj bráško!“

Už netěká pohledem sem a tam, jako to dělal předtím, ale hned se mi podívá zpřímá do očí. Pak se vesele usměje a vy-

hrkne z něj drobný zajímavý smích. Je to děsně roztomilé. Zapitvořím se a on se zase rozchechtá. Vyplážnu jazyk a on vesele kucká smíchy. Všechno, co udělám, mu zjevně připadá neskutečně legrační.

Celou dobu čekám, že po mně vystartuje Elisabeth a hru nám zatrhne. Ale nic neřekne, jen se zlehka usmívá. Po večeři jí dokonce smím pomoci s čistou plínkou a pak Nilse úplně sama obléknu do pyžamka.

„Chceš ho nakrmit?“ zeptá se tatka.

Mrknu na Elisabeth, ale nevypadá, že by nesouhlasila. Nils mi klidně leží v náručí a hltavě saje mléko z láhve. Pusinka se mu nezastaví, jak pracuje. Když do sebe dostane poslední kapku, nahlas si odříhne. Uchechnu se a on se zase rozesměje. Rosťou mu už dva zoubky, a jak se směje, bíle mu svítí. Když mu podám ukazováček, dokonce mě kousne, až to zabolí. Vlastně je stejně roztomilý jako Sigge, i když samozřejmě trochu jinak.

Zezačátku Nils po večerech vrískal jako píchnuté sele. Tatka s ním musel jezdit v autě, aby vůbec usnul. Ale teď ho v osm hodin uloží a Nils spí jako andílek.

„Co vy na to, kdybysme si před spaním chvíli zahráli karty?“ navrhně Elisabeth.

Nevěřím vlastním uším. Elisabeth se mnou chce dobrovolně něco podniknout! Rázem je všechno jako dřív, než se Nils narodil a Elisabeth začala být divná.

Dnes večer se mi u tatky po hodně dlouhé době dobře usíná.